

vstupenky, od nichž byl útržek oddělen, až do konce zábavy uschovalo. Tím, co bylo řečeno, je prokázáno, že vstupenky předložené obecnímu úřadu za účelem vyměření dávky ze zábav jsou podáním vzneseným na tento úřad a že okolkování, kterým se potvrzuje, že dávka byla zaplacená, je vyřízením tohoto podání. Potom však na takové vyřízení podání učiněného v jazyku československém dopadá ustanovení 2. odst. čl. 72 jaz. nař. Použil-li ho úřad v konkrétním případě, nelze důvodně tvrditi, že porušil zákon.

V podstatě totéž platí i o plakátech, které byly obecnímu úřadu předloženy za tím účelem, aby byly opatřeny úředním razítkem na znamení, že z nich byla dávka zapravena. V tomto směru se odkazuje na znění 2. odst. § 5 pravidel pro vybírání obecní dávky z návštěví (vl. nař. č. 15/1928 Sb.).

Č. 11.519.

Popisné věci (názyv míst): Jedná obec, zřizující na veřejné silnici orientační sloup za účelem podpory veřejné dopravy silniční, jako veřejný úřad »ve smyslu čl. 3 vl. nař. č. 324/1921 Sb.«?

(Nález ze dne 2. listopadu 1934 č. 19.262.)

V ě c: Město Č. proti zemskému úřadu v Brně o užívání názvu »Jablunkau«.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 25. března 1932 nařídil okr. úřad v Českém Těšíně městské radě v Č., aby se světelných ukazovačů směru, pořízených městem a postavených na křižovatce ulice J.-é, O.-é a F.-é, jakož i na křižovatce S.-a—H.-a ulice, odstranila do 1 měsíce po pravoplatnosti tohoto výměru název »Jablunkau«, jehož tam bylo použito k označení města Jablunkova.

Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno odvolání podanému proti uvedenému výměru z těchto důvodů:

Čl. 1 vlád. nař. z 25. srpna 1921 č. 324 Sb. ustanovuje: Pro každé město ustanoví ministr vnitra úřední jméno, které si vytvořil jazyk československý. Článek 2 uvádí, za kterých podmínek lze ustanoviti za úřední název také onen, který vytvořil jazyk národní menšiny. Článek 3 téhož nařízení ustanovuje: Úředních názvů musí býti užíváno všemi . . . veřejnými úřady, orgány, atd. Název města Jablunkova zní česky Jablunkov, polsky Jablonków (srov. Statistický lexikon obcí, vydaný nákladem Státního úřadu statistického r. 1924, str. X a 125). Úředního německého názvu tu není. — Úředního názvu pro město Jablunkov musí býti tedy městem Č. podle čl. 3 cit. nař. jako veřejným úřadem užíváno i na orientačním sloupu, který obec na veřejné silnici postavila, aby na ten způsob rychlost, pohodlí a snadnost veřejné dopravy silniční podporovala. Veřejnými zájmy je tedy nutnost k použití správného úředního názvu na shora uvedených křižovatkách dána, jak to vyplývá též jasně z ustanovení § 1 odst. 2 zák. ze 14. dubna 1920 č. 266 Sb., že úřední jméno ustanovuje ministr vnitra, přihlédaje k zájmům veřejným. Nemá proto

poukaz v odvolání obsažený na to, že veřejný zájem mluví pro název Jablunkau, žádného významu, poněvadž veřejný zájem naopak připouští pouze užívání slova Jablunkov, resp. Jablonków. — Také mylný je poukaz v odvolání obsažený, že podle § 128 úst. listiny mohou občané tohoto státu v soukromém a obchodním styku užívatí kterékoliv řeči, poněvadž zde nejde ani o soukromý, ani o obchodní styk, nýbrž o styk s veřejností na veřejné cestě. — Konečně není ani věcí města Č., aby vymáhalo pro město Jablunkov bez jeho pomoci neb schválení přípustnost jiného názvu na veřejném orientačním sloupu, než který město Jablunkov už má jako úřední název pro sebe stanovený.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Podle §§ 2, 5, 7 a 18 zák. o ss může nss přezkoumávati pouze onen výrok žal. úřadu, který jest obsažen v nař. rozhodnutí, a to — pokud nejde o zmatečnost, k níž jest soudu hleděti z úřední povinnosti, — pouze v mezích náležitě konkretizovaných námitek stížnosti. Jen v těchto mezích je tedy možno přezkoumati zákonitost výroku vzatého stížností v odpor.

V nař. rozhodnutí vyslovil žal. úřad, že název města Jablunkova zní česky Jablunkov, polsky Jablonków a úředního německého názvu pro toto město není, a že stěžující si město musí podle čl. 3 vlád. nař. č. 324/21 Sb. jako »veřejný úřad« užívatí úředního názvu pro město Jablunkov i na orientačním sloupu, který obec postavila na veřejné silnici, aby na ten způsob rychlost, pohodlí a snadnost veřejné dopravy silniční podporovala. Stížnost naproti tomu namítá předem, že podle vlád. nař. č. 324/21 Sb. úředního názvu obcí musí býti užíváno toliko veřejnými úřady a orgány v rámci jejich úřední činnosti a příslušného oboru působnosti, že podle jazykového zákona a nařízení jsou orgány republiky pouze magistráty měst s vlastním statutem, pokud vykonávají záležitosti politické a finanční správy, a že obec, pořizujíc světelné ukazovače, o které jde, jednala jako osoba soukromá a nikoli jako veřejný orgán. Než všemi těmito námitkami není otřesena zákonitost nař. rozhodnutí, které je zbudováno na právním názoru, že stěžující si obec, resp. její příslušný orgán, jednala v konkrétním případě jako veřejný úřad, vykonávající policii silniční podle § 27 bodu 3 obec. zřiz. slezského, neboť stížnost neformuluje žádných námitek ani proti výroku, že obec jednala v konkrétním případě jako veřejný úřad, ani proti výroku, že orientační sloup postavila na veřejné silnici, aby na ten způsob rychlost, pohodlnost a snadnost veřejné dopravy silniční podporovala. Za této procesní situace nelze vůbec vejíti na námitku, že obec nejednala jako veřejný orgán v rámci své působnosti, nýbrž jako osoba soukromá, neboť tato námitka výroku obsaženého v nař. rozhodnutí vůbec nepostihuje.

Nař. rozhodnutím nemůže otrásti ani námitka, že žal. úřad použil ustanovení vlád. nař. č. 324/21 Sb., která se týkají toliko místních tabulek podle čl. 7, na konkrétní případ nesprávně a bez ohledu na skutečný veřejný zájem, který vyžaduje, aby na ukazovači bylo použito známějšího z dřívější doby označení »Jablunkau« než méně známého nového označení »Jablunkov«. Jednáf vlád. nař. č. 324/21 Sb. netoliko o nápisech na místních tabulkách, nýbrž i o názvech měst, obcí a osad

všeobecně a ustanovuje v čl. 3 odst. 1 výslovně a beze všech výhrad, že úředního názvu musí býti užíváno všemi soudy, státními a veřejnými úřady, orgány, ústavy a podniky, jakož i ve styku s nimi (§ 4 zák. č. 266/1920 Sb.), takže pro úvahu, zda »skutečný veřejný zájem« vyžadoval, aby v konkrétním případě bylo použito označení, jež úředním názvem obce vůbec není, není vůbec žádného podkladu.

Zbývá námitka, že nař. rozhodnutí, neuznávajíc nároku obyvatelů státu na použití označení »Jablunkau«, je v rozporu s §em 128 úst. listiny. Na tuto námitku přednesenou v odvolání z výměru I. stolice odpověděl žal. úřad v nař. rozhodnutí, že podle § 128 úst. listiny mohou občané tohoto státu v soukromém a obchodním styku užívati kterékoli řeči, že však v konkrétním případě nejde o soukromý ani o obchodní styk, nýbrž o styk s veřejností na veřejném místě. Proti této odpovědi žal. úřadu na zmíněnou námitku odvolání není ve stížnosti řádně formulován stížný bod a nelze proto zákonitost stanoviska žal. úřadu v tomto směru přezkoumati.

Č. 11.520.

Honební právo. — Řízení před nss-em (Slovensko): Pachtýř obecní honitby není legitimován stěžovati si k nss-u do výroku honebních úřadů o honebně-právní povaze území s hlediska § 2 zák. čl. XX/1883.

(Nález ze dne 2. listopadu 1934 č. 19.401.)

V ě c: Michal P. v L. proti zemskému úřadu v Užhorodě o honební území.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Výměrem z 9. července 1930 vyslovil okr. úřad v Chustu k žádosti Metra H. a spol., že lesní majetek jim v katastru L. vlastnický patříci o výměře 857 kat. j. 545 sáhů náleží k územím uvedeným v odst. 1 § 2 zák. čl. XX/1883.

Odvolání Michala P., který podle nájemní smlouvy z 1. srpna 1929 vydražil pronájem honitby na území obce L. a tvrdil, že k honitbě té patří i onen lesní majetek, zemský úřad v Užhorodě výměrem z 21. října 1931 nevyhověl a nař. výměr I. stolice potvrdil s tím, že se odvolatel, pokud jde o vykonávání honebního práva na pozemcích, o nichž I. stolice prohlásila, že jsou územím podle § 2 odst. 1 zák. čl. XX/1883, odkazuje na pořad práva.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí obsahuje dva výroky: a) potvrzuje rozhodnutí honebního úřadu I. stolice, že sporné parcely jsou honebním územím podle § 2 odst. 1 zák. čl. XX/1883, a b) odmítá rozhodnouti o sporné otázce, kdo je oprávněn vykonávati právo honitby na tomto území, a odkazuje odvolatele v té příčině na pořad práva.

Výroku ad a) uvedenému vytýká st-l nezákonnost a vadnost, jež spatřuje v tom, že žal. úřad potvrdil výrok okr. úřadu o honebně-právní povaze sporných pozemků, vzdor námitkám, že nebylo zjištěno, zda byly tu splněny zákonné předpoklady takového rozhodnutí, zejména